

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj

V Gorici, 1914.

Z. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXVI. Poglavje.

Različna mnenja nekaterih učnikov duhovnega življenja o tem predmetu.

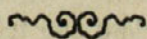
Sv. Tomaž uči, da je popolnost, ketera je v Bogu bistveno čista in enotna, v stvareh le razdeljena in omejena. Ravno tako preide svetost, ketera je v Kristusu vedno popolna, od njega, ki je glava cerkve, v posamezne njegove ude, v izvoljene, le deloma, tako da od nje eden v tej, drugi v drugi stopnji deležen postane. Vsi pa, čeravno tako različni, so vendar le eno telo in vse oživlja eden duh.

To resnico je tako lepo povedal sv. apostelj Pavel: »Vsaketeri ima svoj dar od Boga, eden takov, drugi takov. Vse to pa deluje eden in isti Duh, keteri da vsakemu, kaker on hoče. Zakaj imamo v enem telesu mnogo udov, vsi udje pa nimajo istega opravila, tako nas je veliko eno telo v Kristusu.« Ta razlika darov in milosti je vzrok, da tisti, ki hočejo Bogu služiti, hodijo eni po tej, drugi po drugi poti, kaker jih vodi duh božji. Tako ima svetost vsakega posameznega, svoj poseben značaj. Na

to nas tudi sv. cerkev opozarja, ko o vsakem spoznavavcu, ki ga kot svetnika časti, v svojih molitvah pravi, da se ni našlo njemu podobnega. Kaj je bolj čudovitega kot je ta gibčnost milosti, ki se zna tako nežno prilagoditi vsem tako različnim nagnjenjem in zmožnostim raznih oseb? Kaj more bolj pripomoči k lepoti sv. cerkve? Ona je toliko lepše telo, koliker večja je različnost in lepota nje udov.

Vender ravno ta okoliščina dela mnogim, ki niso o čednosti dosti podučeni, razne težave. Ko vidijo neketere, ki po drugih potih hodijo, da se bližajo popolnosti, začno ali dvojiti, so li sami na pravi poti ali ne, ali pa menijo, da je edino ta pot prava, po kateri oni hodijo, drugi pa da ne hodijo po pravi poti. Ne zmenijo se za opomin sv. apostelja Pavla, ki je rekel: »Vsak naj tako živi, kakor je Gospod vsaketeremu odločil, kakor je Bog vsaketerega poklical; in tako po vseh cerkvah učim.« I. Kor. 7. 17. »On kateri jé, naj ne zaničuje njega, kateri ne jé; in kateri ne jé, naj ne sodi njega, kateri jé; sleherni delaj po svojem prepričanju.« Rim. 14. 3, 5.

Sv. apostelj Pavel je še pristavil, da je, kedor drugače dela, podoben udu telesa, ki se pritožuje, ker ne more delati tega, kar drugi udje delajo, ali jih zaničuje, ker nimajo tistega opravila, kakor on. Ker so pa duhovna pota ravno tako različna, ker so različni značaji in raznoverstne zmožnosti ljudi, tako da je eden nagnjen k ostrosti, drugi k mehkoši, eden ljubi premišljevanje, drugi delavno življenje, ta želi samote, drugi dela za bližnjega, tedaj se ni čuditi, da so o tem predmetu tako razna mnenja. Mnogi so, ki sè skesanim sercem in ponižnim strahom služijo Bogu, pa jim to še ni dovolj, temuč tudi grajajo in kot zmoto obsojajo vsako zaupno občevanje z Bogom. Njih razlogi za to so sicer brez pomena, vender hočemo nanje nekoliko odgovoriti, da izključimo vsako dvojbo v tej zadevi in še bolj poterdimo, kar smo do sedaj povedali o tem otroško zaupnem občevanju z Bogom.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj k brez madeža spočeti

Devici Mariji

P. A. F.

Druga zvezda.

Posnemaj brezmadežno devico Marijo v njeni ponižnosti.

Svetniki so se vadili v vseh čednostih, posebno pa so skerbili za pravo ponižnost, ker so bili v šoli pri Kristusu. V ponižnosti presega Mati božja vse svetnike, ponižnost sama je je bila. Ko jo je angelj Gabrijelj pozdravil in ji naznanil, da bo Mati božja, mu je ponižno odgovorila: »Glej dekla sem Gospodova«¹⁾. Na pozdravljenje svoje tete Elizabete: »Od kod mi to, da pride mati mojega Gospoda k meni«²⁾ je vso čast Boga pripisovala. Moja duša poveličuje Gospoda« je rekla. »Ker se je ozerl na nizkost svoje dekle«³⁾. Sveti evangelij omenja blaženo devico Marijo samo tam, kjer so njenega sinu Jezusa zaničevali. Živela je v majhini hiši v zaničevanem Nazaretu; v Betlehemu ni bila v mestu, temuč v zapuščenem hlevu; na ženitnini v Kani Galilejski je bila sicer, ali ta ženitnina je bila siromašna, ker je vina zmanjkovalo. V Nazaretu je opravljala vsakdanja hišna dela; ko je njen božji Sin učil in čudeže delal, ni bila pri njemu; ko je pa sramotni križ nesel proti Kaljvariji, mu je šla naproti in šla je potem za njim in pod križem je stala, da je s križanim zaničevanje in sramoto terpela. Po Jezusovem vnebohodu je bila mej aposteljni, učenci in drugimi pobožnimi, ali sveti evangelisi Lukež jo zadnjo imenuje, za apost. in drugimi ženami.⁴⁾

Zakaj je bila Marija, mati božja, tako ponižna? Ker je dobro vedela, da je ponižnost Jezus ne samo priporočal, temuč tudi zapovedal: »Učite se od mene, ker sem krotak in ponižnega serca«⁵⁾. Brez prave ponižnosti ni nobene čednosti, ni odpuščanja grehov, ni zveličanja. Ako namreč hočeš skušnjave premagovati, greha se varovati, moraš imeti pomoč božjo. To pomoč pa daje Bog samo ponižnim; ošabnim se celo vstavlja kaker nas učita sveta aposteljna Peter in Jakob. Ako želiš pobožno živeti in dobro delati, moraš zopet ponižen biti da prejmeš za to potrebno milost božjo.

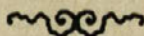
¹⁾ Luk. 1, 38. ²⁾ 1, 43. ³⁾ 1, 46—49. ⁴⁾ Dj. ap. 1, 14. ⁵⁾ Mat. 11, 29.

Ponižnost Matere božje je lepo posnemał sv. Anton Padovanski. Bil je sin bogatih in plemenitih starišev; lahko bi bil imeniten gospod na svetu, pa iz prave ponižnosti tega ni hotel. Izbral si je siromašni red sv. Frančiška. Nikomer ni razodeval, kako plemeniti so njegovi stariši, kako učen je; povedal je samo, da je mašnik. Iz ponižnosti je pomagal v kuhinji; za nič vrednega redovnika se je imel in tak, nepoznan, bi bil rad ostal do smerti. Bog pa, ki ponižne povišuje, ga je naredil slovečega po vsem svetu. Predstojnik mu je namreč pri neki priložnosti zapovedal, da naj pridiga, tudi ako ne zna. Sv. Anton je iz pokorščine pridigal, in sicer tako, da so se mu vsi čudili. Sv. Frančišek mu je hitro izročil pridigarsko službo, s katero je v desetih letih več grešnikov spreobernal kaker kak drugi pridigar v tridesetih.

Posnemaj Mater božjo po zgledu sv. Antona Padovanskega. Imej se v sercu za nič vrednega, za slabšega kakor so drugi in ako ti gdo očita tvoje pogrške, ali te zaničuje, molči in reci sam sebi: ta mi resnico pravi, tak sem res. Sam sebe nigdar ne hvali; in ke bi te drugi hvalili, daj hvalo Bogu. Bodi ponižen v govorjenju, v obleki, hoji in občevanju z drugimi. Nigdar se ne sramuj svojih starišev in siromašnih ljudi. Vari se, da ne boš v sercu ošaben, na zunanje pa ponižen; ker bi ošabnost s ponižnostjo pokrival in bi bil zopern Bogu in ljudem.

Molitev sv. Aljionza Marije Ligvorija.

O moja gospa! tvoj sin ne morem biti, ako nisem ponižen. Ti tudi veš, da so me moji grehi zapeljali, da sem bil nehvaležen proti Bogu, in me ošabnega storili; pomagaj mi, o moja Mati in po zasluženju tvoje ponižnosti mi sprosi to milost, da bom ponižen in tako tvoj pravi otrok. Amen.

Nedelja.

Sveti oče papež Pij X. si prizadevajo, kaker sploh cerkveno življenje, tako zlasti nedeljsko posvečevanje prenoviti in povzdigniti; to se namreč po mnogih katoliških krajih zelo zanemarja, s hlapčevskimi deli ali, kar je še hujše, s pijančevanjem in več ali menj grešnimi veselicami onečaščuje.

Res sramotno je za nas, da so v tej reči angleški in ameri-
kanski krivoverci boljši ko mi katoličani. V nedeljo počiva tam
vsako delo, vsaka trgovina. V Londonu, največem mestu na
svetu, ne dobi tujec v nedeljo ne jesti ne piti za noben denar;
če se ni prej preskerbel, mora biti cel božji dan lačen in žejen.
Nam se to zdi seveda pretirano, ali tam menijo pač, da se ne
sme popuščati, ker bi se sicer ščasoma zmirom več in nazadnje
vse popustilo.

Iz evangelija je znano, kako so ob Jezusovem času tudi
judje vestno in prevestno posvečevali svojo soboto. Nad Jezu-
som samim so se farizeji spotikali, ko je v soboto, dasi le z be-
sedo, bolnike ozdravljaj, in nad njegovimi učenci; ko so lačnt
tisti dan klasje smukali. Tako farizejsko spotikanje je Jezus po
pravici grajal, ali posvečeval je soboto tudi on sè svojimi učen-
ci; saj je bila to božja zapoved, in on je naravnost povedal, da
ni prišel razvezat postave in prerokov, temuč dopolnit.

Pervi kristjani so torej tudi še soboto praznovali; še le
ščasoma, vender že v apostoljski dobi, so jo začeli nadome-
ščati z nedeljo, pervim dnem v tjednu.

Zakaj? to je lahko sprevideti. Ta dan je Kristus od smerti
vstal, ta dan je svetega Duha poslal, ta dan imenuje že sv.
Janez v skrivnem razodevenju »G o s p o d o v d a n«. Pervi
kristjani so kmalu sploh tako imenovali ta dan, Gerki »kyriakè
heméra«, Latinci »Dominika dies« in še dandanašnji pravijo
njih mlajši nedelji po Gerškem »kyriaké«, po nekedanjih rim-
skih deželah »d o m é n i k a« ali podobno.

In kaker je bila v stari zavezi sobota dan počitka od teles-
nega dela, tako so v novi zavezi ta dan vstavili delo, in stari
Slovenci, naši prednjiki, so ta dan imenovali za to »n e d e l j o«.

Nedelja je torej za nas to, kar je bila Izraelcem sobota,
ali ne le samo to, temuč še veliko več; ko dan Kristusovega
vstajenja je najimenitniši god naše vere in ne po krivem ime-
nujejo Rusi dandanašnji vsako nedeljo: »v o s k r e s e -
n i j e« t. j. vstajenje, in veliko nedeljo: »s v é t l o j e -
v o s k r e s e n i j e« t. j. svitlo vstajenje.*)

*) Nekedaj se je seveda, tudi ne Ruskem nedelja imenovala „nedelja“
kaker v stari slovenščini ali hervaščini. Ali ščasoma se je beseda „nedelja“
začela rabiti za cel teden, kaker so tudi judje nekedaj tjeđen imenovali po
soboti. Pervi dan sobote ali sobot jim je pomenilo prvi dan tjedna; tako se
tudi v evangeliju imenuje nedelja. Naša beseda „tjeden“, je znana le zapadnim

Posvečevati nedelje v prvem času seveda še ni bilo zapovedano, razen koliker se je božja zapoved, ki je veljala za soboto, na nedeljo prenesla. Še le v začetku 4. stoletja po Kristusu je Cerkev svojim vernim zapovedala obhajati nedelje ter jih posvečevati s tem, da se zderžijo dela in vdeležijo službe božje. Cesar Konstantin pa je poterdil to posvečevanje z državno postavo ter prepovedal razen dela tudi očitno trgovino in sodnijske obravnave. Le sužnje oproščevati je bilo še dovoljeno ob nedeljah.

Služba božja pa se je sčasoma vredila za vsako nedeljo posebej in v prvih časih so se vdeleževali verni vse cerkvene službe božje, t. j. ne le svete maše, temuč tudi drugih očitnih molitev. Te so bile najkrajše in najveseliše za veliko nedeljo in dalje cel velikonočni teden. Ponedeljek in torek sta bila zapovedana praznika 1. reda. Tudi ostale dni tega in prejšnjega t. j. velikega tjedna je delo počivalo, zato so se imenovali »feria« t. j. počitnice.*)

Za velikonočno je najimenitniša nedelja v letu binkoštna. Tudi to nedeljo so molitve posebno slovesne, dasi nekoliko daljše od velikonočnih, in slovesnost se nadaljuje binkoštni teden podobno kaker velikonočni.

Vse druge nedelje v letu, z majhino izjemo o božičnem času, pa so imele od nekedaj bolj dolge molitve. To je bilo čisto natorno v starem času, ko so se vse očitne službe božje, kaker smo rekli, verni sploh vdeleževali; ob nedeljah so imeli več časa ko ob delavnikih in duhovniki tudi niso imeli ob nedeljah toliko drugega dela, kaker ga imajo dan današnji. Spo-

Slovenom, nam, Čehom, Lužičanom in Poljakom. Nastala je iz t'-dje- den t. j. „ravno ta dan“; „denes tleden“ pomeni torej toliko kaker: „Ko bo spet ravno ta dan kaker denes.“ Prav za prav bi se bil imel tleden imenovati „sedemdnevnic“ ali „sedmica“, kaker v gerščini „hebdomas, ali v italijanščini «settimana“.

*) Sčasoma se je beseda „feria“ iz velikonočnega tjedna prenesla tudi na vse ostale, vsaj v cerkvenem jeziku, da se torej dnevi od ponedeljka do petka le štejejo: „feria sekunda, tercia, kvarta, kvinta, seksta.“ Nedelja bi bila torej „feria prima;“ pa se vendar nigdar ne imenuje tako, temveč vedno le „dominika“; sobota pa je ohranila svoje hebrejsko ime „sabbatum.“ Tudi mi Sloveni imenujemo tri dni v tjednu s števili; vendar se naša številna imena ne vjemajo z gerškimi in latinskimi, ker štejemo le delavnike. Zato pravimo tretjemu dnevu tjedna: vtorek ali torek, t. j. drugi (namreč delavnik), petemu: četrtek, šestemu: petek. Sredo imenujemo vendar četerti dan, ki je v resnici v sredi tjedna. Več o imenih dni tjedna v teh in mnogih drugih jezikih je napisal, še ko študent v Gradcu, rajni ruski profesor Fr. Štifter v „Letopisu Matice slovenske za 1872 in 1873.“

vedovalo se v starih časih ni toliko kaker zdaj; tudi pridigalo ne toliko, kaker se v staroverskih cerkvah še zdaj ne.

Ščasoma pa se je razširilo kerščanstvo tudi mej narode, ki niso umeli latinskega cerkvenega jezika, in celo nekedanjil latinci so ta jezik bolj in bolj pozabili. Ljudstvo je hodilo torej ob nedeljah le še k sveti maši, drugih dolgih cerkvenih molitev se ni več vdeleževalo. Pač pa je potrebovalo poduka v kerščanskem nauku, seveda v domačem jeziku, in zlasti je tudi bolj splošno iskalo tolažbe in odpuščenja grehov v zakramentu pokore.

V tem oziru so zrastle duhovnikom nove dolžnosti; nedeljske dolge molitve pa so jim ostale neprikrajšane. Tako je prišlo, da so že v srednjem veku tožili, da imajo največ moliti prav tedaj, ko je največ dela.

In kako je to delo silovito narastlo zlasti naše dni, pač ni treba tu razkladati, zadosti je, če imnujemo le tretji red, Marijine družbe, razne bratovščine in druge pobožne ali vsaj poštene družbe in podjetja, ki zahtevajo premnogo truda in jemljejo duhovnikom zlasti ob nedeljah ves čas. Zato so bili prejšna leta veseli in zadovoljni, ako je prišel na nedeljo praznik kakega svetnika in se je božja služba njemu na čast obhajala; ta je bila namreč znatno krajša kaker božja služba »o n j i« (d e e a) namreč o nedelji.

Rimska cerkev je tudi sama pospeševala to polajšanje s tem, da je neketere svetniške in Marijine ali tudi druge praznike za stanovitno postavila na neke določene nedelje, tako n. pr. praznik zaščitništva sv. Jožefa na tretjo nedeljo po veliki noči, praznik sv. Joahima na nedeljo mej osmino velikega šmarna, praznik 7 žalosti Matere božje 3. nedeljo meseca kimavca, praznik Marijinega rožnega venca 1. nedeljo vinotoka, Marijinega materinstva 2., Marijine čistosti 3. nedeljo tega meseca itd.

Le nedelje prvega reda, ki so zraven velike in binkoštné perva adventna, perva postna, tiha, cvetna in bela nedelja, se niso smele vmikati nobenemu prazniku. Nedelje drugega reda, namreč druga, tretja in četrta v adventu, tri nedelje pred pustom in druga, tretja in četrta v postu so se smele vmekniti kakemu prazniku višjega reda, kaker n. pr. prazniku Marijinega spočetja ali sv. Jožefa. Vse druge manjše nedelje so se

vmikale vsem praznikom tako imenovanega dvojnega obreda, in taki so prazniki svetnikov večinoma.

Ob navadnih nedeljah se je obhajal torej navadno praznik kakega svetnika; nedelja se je le spominjala.

To se pa sè starim cerkvenim redom nekako premalo vjema. Nedelja je namreč naravnost Bogu posvečen dan in se obhaja po božji zapovedi; praznike svetnikov je pa le Cerkev vpeljala. Češčenje svetnikov je sicer opravičeno, ali vendar ni ma biti na poti službi božji, ki gre naravnost Bogu.

Zato so sedanji sveti oče papež že pred dvema leti zapovedali nedelje obhajati ko nedelje, kaker nekedaj v starih časih. In da bi vernim bolj živo v spomin poklicali dolžnost posvečevati nedelje po zapovedi božji, so, kaker je znano, nekatere zapovedane praznike rešili zapovedi, ki je bila le cerkvena.

Ker pa Pij X. iz lastne skušnje dobro poznajo bremena, ki jih ima nositi zlasti dandanašnji nižja duhovščina v dušnem pastirstvu, so nedeljsko službo božjo, ki je bila nekedaj tako dolga, tako okrajšali, da nič ne presega službe božje o praznikih svetnikov.

Sveti oče so vso to reč gotovo sami dobro premislili in po svoji najboljši vesti in vednosti skušali prav vkreniti; pa tudi svojih svetovavcev kardinaljev in škofov modre svete so poslušali. Vender je natorno, da se kaj takega ne da na enkrat na vse strani prav zadeti. Zato so se berž po prvem pismu, ki se je tikalo te reči, (začenja se z besedami »Divino afflatu« t j. po božjem navdihnjenju), pokazale nekatere nepopolnosti, ki jih je bilo treba berž popraviti, tako zlasti glede praznika sv. Jožefa. Druge mnoge reči so prepustili prihodnosti, ker je bilo očitno, da bo še dosti dela, preden se bo moglo vse tako vrediti, kaker jim je bilo v duhu pred očmi.

Ali od mnogih strani so prihajale prošnje, da bi se ta reč koliker mogoče pospešila, zlasti, da bi se nedeljska služba božja le še bolj zagotovila.

Sveti oče so izdali torej, 23. vinotoka 1913, novo pismo, ki obsega pred vsem glede nedeljske službe božje nove določbe. Zlasti, da naj se zanaprej noben praznik četudi Gospodov, ne postavi na nedeljo.

Izuzeta je le nedelja, ki pride od prvega do petega dne meseca prosinca. To nedeljo se bo obhajal namreč zanaprej

praznik sladkga imena Jezusovega. Ako pa na nobeden teh dni ne pride nedelja, se ima obhajati ta praznik drugi dan tega meseca, seveda ne da bi bil zapovedan.

Praznik presvete Trojice ostane, kaker je bil do zdaj, prvo nedeljo po binkoštih.

Vsi drugi prazniki, ki so se dozdej na nedeljo obhajali, se imajo prestaviti na drugi dan in niso zapovedani.

Slovesnost sv. Jožefa, ženina bl. Device Marije in zaščitnika vesoljne Cerkve, bo zanjprej v sredo pred tretjo nedeljo po veliki noči, v nedeljo bo nedeljska služba božja sè spominom sv. Jožefa kaker druge dni osmine.

Dne 19. sušca se bo obhajal god sv. Jožefa ko nezapovedan praznik 2. reda. Ako bi padla na ta dan nedelja, bo služba božja nedeljska, ne več prazniška, kaker se je do zdaj včasi zgodilo.

Tudi 2., 3. in 4. postna nedelja se nima nadalje vmikati nobenemu prazniku; zato so sv. oče tudi te nedelje povzdignili na stopnjo 1. reda, kaker so bile dozdej 1., 5. in 6. to je tiha in cvetna ali oljična.

Praznik sv. Joahima, ki se je obhajal do zdaj v nedeljo po velikem šmarnu, se prestavi za stanovitno na 16. dan velikega serpana.

Obletnica posvečenja škofijske cerkve se bo obhajala po vseh cerkvah škofije tisti dan meseca, ko je bila v resnici posvečena; če pa ta dan ni znan, na dan, ki ga škof enkrat za vselej v to določi.

Obletnica posvečenja drugih posameznih cerkev v škofiji se ima obhajati tudi na dan, ko je bila ketera res posvečena. Če so pa do zdaj vse ob enem ta spomin obhajale, morejo tako delati tudi na dalje po določbi škofovi, pa ne tisti dan, ko škofijska cerkev. In to velja le za cerkve, ki so v resnici posvečene, za tiste, ki so le blagoslovljene, pa ne; v njih se more obhajati le obletnica posvečenja škofijske cerkve.

Prav tako se imajo obletnice posvečenja cerkvi raznih redov in redovnih skupščin z nedelj, ko so se do zdaj obhajale, prestaviti na delavnike. In to velja tudi za vse druge praznike, ki so bili do zdaj postavljeni na neke nedelje po veliki noči in do binkoštih.

Praznik sv. Janeza Kerstnika se je še le pred dvema leti prenesel na nedeljo; zdaj se mora očitno spet nazaj postaviti na 24. rožnika, ki bo pa seveda delavnik tudi na Italijanskem, kaker je bil pri nas že dozdej. —

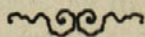
Vunanja slovesnost praznikov, ki so bili do zdaj na nedelje, navezani, pa se bo mogla tudi nadalje obhajati tiste nedelje, tako n. pr. slovesnost sv. Jožefa tretjo nedeljo po veliki noči, slovesnost sv. rožnega venca prvo nedeljo meseca vinotoka, vender tako, da bo shodna (konventualjna) ali župna (farna) maša vedno nedeljska, vse druge maše morejo biti o slovesnosti sv. Jožefa ali sv. rožnega venca. To velja o teh dveh in vseh drugih praznikih 1. reda. Ako je pa praznik le 2. reda, sme biti samo ena maša o slovesnosti, vse druge morajo biti o nedelji.

V cerkvah, kjer je le ena maša, mora biti v vseh takih primerih o nedelji; vender se sme privzeti molitev vunanje slovesnosti.

Vse to in še marsikaj drugega, kar se pa tiče bolj duhovščine, in bi naši drugi bravci ne mogli prav umeti, ke bi jim hoteli tu razkladati, pa za leto 1914 še ne veže; saj namreč v posameznih škofijah in redovih še ni vse določeno, kaker je predpisano. Še le z novim letom 1915 nastopi dolžnost novega reda.

Seveda pa tudi sè vsem tem visoki vzor svetega očeta Pija X. še ne bo popolnoma dosežen — in tudi nižji duhovščini bo ostala kaka opravičena želja, (zlasti glede rabe neketerih psaljmov), za zdaj še neizpolnjena. Da se vse prav vredi in prenovi v Kristusu, k temu bo treba, kaker sv. oče sami prav pravijo, še mnogo dela in truda učenih in modrih mož in dolge verste let. —

To bodi za zdaj povedano zlasti našim priprostim bravcem, da se ne bodo preveč čudili ali celo spotikali, ko se bodo vpeljavale zopet neketere spremembe. Vse se bo zgodilo z najboljšim namenom v povzdigo službe božje in kerščanskemu ljudstvu gotovo v korist, večo in večo.

Samostan sv. Klare v Ribnici.

I.

Kako se je Meklenburška dežela pokristijanila.

Meklenburško leži v severni Nemčiji mej Pomorjem, Brandenburgom, Hanovrom, Holštajnom in Vshodnim morjem. Prva stoletja po Kristusovem rojstvu so tu prebivali neslavno znani Vandali. Ko so se ti odpravili proti jugu, so jih nadomestili Slovenci raznih plemen, po zapadni polovici zlasti tako imenovani Obotriti ali Botriti (Bodrici), po vshodni Ljutiki ali Ljutici, tudi Viljci (Volci) imenovani.

Pervi so imeli svoje poglavitno selišče blizu tam, kjer je zdaj vas Meklenburg od sedanjega mesta Wismar (pervotno menda: Višemir*) nekoliko proti jugu. Tisto selišče se je imenovalo po vsi priliki »Veligrad« (Veliki grad); Nemci pa so mu rekli »Mikilinburg« ali »Michelenburg« (po lat. Magropolis), kar pomeni ravno Veliki grad; primeri naše »Veléselo« (Velésovo) in nemško »Michelstätten«. Iz »Michilenburg« se je ščasoma naredilo »Meklenburg« (piše se navadno »Mecklenburg«). In to ime se je raztegnilo na vso deželo, ki obsega dandanašnji dve veliki vojvodini: meklenburgo-zverinsko in meklenburgo-streliško, po nemško: Mecklenburg-Schwerin in Mecklenburg-Strelitz, z glavnima mestoma Zverin (zdaj Šverin) in Strelica (zdaj Strelitz).

Meklenburško je dobro močena, rodovitna ravnina, del velike severno-nemške nižave. Poljedelstvo in živinoreja lepo cvete. Pridelajo več ko dežela potrebuje. Izvažajo se erž, pšenica, ječmen, oves, krompir. Živine se redi obilo, zlasti góveje, ovac, koz in svinj. Konji so mej najkrepkejšimi na Nemškem. Po rekah in mnogih jezerih se nalovi obilo rib; po obširnih gozdech ne manjka divjačine. Prijetno se verste po vsi ti deželi lepo obdelane njive in travniki, obširni pašniki, bukovi in hrastovi gozdi, potoki in reke in jezera, ravnina in nizki homci, in vse do morja je posejano z vasmi in mesti.

Ali ko so prišli Slovenci v te kraje, okoli srede šestega stoletja po Kristusu, tedaj ni bilo tako. Dežela je bila divja in strašna, vode in močvirje in temni gozdi so jo pokrivali. Neketere priče tistih časov so se celo do naših dni ohranile, namreč velikanska drevesa, ki jim pripisujejo starost več tisoč let.

*) Ali iz »**V**isitatio **M**ariae?» glavna cerkev je namreč obiskovanja Marijinega.

venskih tleh. Pervotno se je menda imenovalo Kamen; v starih pismih se imenuje Camon ali Chamon, latinski Hammonia.

Tukaj so torej stari Slovenci, Obotriti in Ljutiki, ločeni od ostalega sveta, živeli v svoji slepi ajdovski veri, ter častili svoje malike, kaker so vedeli in znali. Kakim kerščanskim misijonarjem ni bilo lahko priti do njih, in misijonarjev, ki bi bili znali njih jezik, seveda iz perva tudi nikjer ni bilo. Skoraj tudi ni bilo misliti, da bi se mogli pokristijaniti kako drugače, kaker z vojsko, ako jih namreč kristijani premagajo in pod-se spravijo. In tako se je zgodilo.

Proti koncu 8. stoletja po Kristusu so jim bili sosedje Nemci večinoma že kristjani združeni v kraljestvu Karlja Velikega. Le Saksi so bili še ajdje in samostojni. Ti so zato nemško kraljestvo vedno napadali, morili kristijane, cerkve in mesta ob meji podirali in požigali. Da jih užene in pokristijani, je šel Karelj z vojsko nad-nje.

Tedaj so se Obotriti prepirali sè sosedi Ljutiki in poglavar obotritski je povabil Karlja, da bi mu pomagal pobiti Ljutike. Res se je zgodilo tako in Ljutiki so se povergli. Ali tudi Obotriti so prišli v odvisnost od franškega t. j. nemškega kraljestva, pomagali so nato Karlju v vojskah zoper Sakse. Ti so nekako po sili morali sprejeti kerščanstvo. Poskušalo se je seznaniti in sprijazniti s Kristusom tudi Obotrite, pa brez pravega in stanovitnega vspeha. Treba je bilo več ko tristoletnih bojev, dokler so meklenburški Slovenci sprejeli nauk Kristusov in obenem za vselej se vpognili nemški oblasti.

Henrik I. jih je premagal 4. kimavca 928 pri Ločnem (Leuzen). Oton Veliki jih je pobil na sv. Gola dan (16. vinotoka) 955 ob reki Reknici. Ta cesar je vstanovil škofiji Havelberg v sedanjem Brandenburgju in Aljdenburg ali Oljdenburg, v slovenski deželi Vagrijii*), ter jima pridellil tudi Meklenburško.

Ko prvi škof v Oljdenburgju se imenuje neki Marko.

Mir je zavladal v deželi pod obotritskim knezem Mestivojem, ki se je dal kerstiti in vzel v zakon sestro škofa Oljdenburškega Vaga.

V Mikilinburgju se je tedaj vstanovil ženski samostan, ki mu je imela biti opatica Mestivojeva hči Hodika. Ali ko so se i.

*) V sedanjem Holštajnu, na polotoku, ki se razteza v Vshodno morje proti otoku Tvehmarn; ni torej zameniti z glavnim mestom sedanje velike vojvodine Oldenburg.

983 Ljutiki zoper nemško oblast vzdignili, se jim je tudi Mestivoj pridružil ter porušil mesto Hamburg, ki je stalo na slovenske Slovene so nato za trenotek vstavili Saksi, ko so jih premagali ob rečici Tangri; ali kmalu so se spet vzdignili.

L. 995 je cesar Oton III. vzel Mikilinburg.

Pod vladavo kneza Mečislava (od 1002-1018) je bilo kerščanstvo v sedanjem Meklenburgu skoraj popolnoma zaterto. Če so od časa do časa posamezne rodove zopet podvergli, zatiranje in izžemanje saških vojvodov Slovenom ni dalo, da bi se bili vneli za kerščanstvo; kerščanstvo in hlapčevstvo jim je bilo eno in isto.

Dasiravno sta bila naslednja dva obotritska kneza Uto (1018 - 1031) in Ratibor (1031 - 1045) kristjana, njiju dežele so ostale za tedaj zgubljene za Nemčijo in kerščanstvo. Še le pod sv. Gotšaljkom (1045 - 1066), ki je bil odgojen v benediktinskem samostanu sv. Mihaela v Glinu (Lüneburg, Selenopolis) se je spreobračanje s pomočjo nadškofa hamburško-bremškega Adalberta zopet povzdignilo. Mogočni knez Gotšaljk je sam popotoval po svoji veliki deželi in pridige misijonarjev in njih latinske molitve prevajal v domači jezik. Škofija Oljdenburg se je razdelila v tri: Oljdenburg, Meklenburg in Ratibor (Ratzeburg). Tudi trije samostani so nastali ob tem času. Leta 1055 pa je pritiskanje saških vojvodov Ljutike prisililo do vprašanja. Čez 9 let je sledila velika vstaja obeh rodov, Ljutikov in Obotritov; vbili so kneza Gotšaljka (1. roznika 1066)*, starega škofa Meklenburškega Janeza Škota, menihe samostana sv. Jurija v Meklenburgu z njih opatom Ansversom (15. mal. serpana) in mnogo duhovnikov. Kerščanstvo se je mej velikimi grozovitostmi vnovič izkoreninilo.

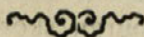
Kruka, kneza otoka Rujane (Rügen) so si nato izvolili za vladavca in vladal je do leta 1093, ko ga je vmoril Gotšaljkov sin Henrik. Ta Henrik je premagal potem svoje sovražnike na Smilovskem resju pri Ratiboru in svojo državo razširil noter do reke Odre.

Dasiravno kristijan pa si vender ni upal nič storiti v pospeševanje kerščanstva. V celem njegovem kraljestvu je bila ne-

*) Sv. Gotšaljk je slovenski svetnik z nemškim imenom; morda bi se po slovensko mogel imenovati Bogosluga ali Bogoslav.

ki ena sama cerkev, v Ljubeku, kjer je tudi on navadno prebival, Vmerl je 22. sušca 1119 in pokopali so ga v samostanu sv. Mihela v Glinu.

Proti koncu Henrikove vlade je zopet goreč oznanjevalec svete vere, s v. Vicelin, začel svoje misijonsko delo mej severnimi Sloveni. (Dalje prih.)

Sv. Eljzear in bl. Deljina.

(Dalje.)

III. Eljzearjeva in Deljina skerb za podložne.

Mlada zakonska sta sperva prebivala v ansuiškem gradu pod vodstvom Eljzearjevega deda. Ko je Eljzear dopolnil dvajseto leto, pa je dobil, ne brez težav, pravico, izvoliti si v prebivališče grad Pvimišélj in prevzeti tamkajšnje gospodarstvo. Storil je to, ker ni imel nobenega dopadenja nad hrupnim in zabav polnim življenjem, ki je vladalo v Ansuizu. Rešen varštva starega očeta, je svojo skerb obernel v časni in večni blager svojih služabnikov in podložnih. Ni dvojbe, da mu je Deljina pri tem na roko šla sè svetom in dejanjem. Naj podamo tu hišni red ter postave, ki jih je sestavil Eljzear za svoje podložne.

§. 1. Vsi posli v moji službi, moški in ženske, imajo vsaki dan biti vsaj pri edni sveti maši.

§. 2. Nravno čisto ima biti življenje vseh.

§. 3. Plemiči in vojaki, gospe in njih hčere imajo vsaki teden opraviti spoved ter se pobožno pripraviti, da prejmo enkrat na mesec sveto obhajilo.

§. 4. Nihče se ne prederzni preklinjati Boga ali Mater božjo, ali govoriti napačno, lehkomišljeno in brez vzroka, ali nespodobne, nečiste besede; zakaj, Modri pravi: »Jezik more dati smert in življenje« in apostelj: »Slabo govorjenje pokvari lepe šege«.

§. 5. Nihče nima igrati s kockami ali kake druge prepovedane ali nepoštene igre.

§. 6. Vsi imajo ohraniti mej seboj mir, prijateljstvo in edinost. Zato naj nihče bližnjega ne žali ne z besedo, ne z dejanjem; kedor se je v tem pregrešil, se ima berž spraviti.

§. 7. Vsaki dan, pred obedom ali na večer, bo imela vsa hišna družina, izvzemši opravičeno zaderžanega, in gospodar ž njimi pobožen nauk. Nihče naj ne govori vmes, ampak vsi naj pazljivo poslušajo tistega, ki bo govoril, in vsi naj prosijo Boga, da bi jih navdihnil s koristnimi mislimi za napredovanje v vseh čednostih. Kedor bi nasprotno ravnal, naj se izključi od teh pobožnosti, dokler se ni poboljšal.

Ti modri predpisi so rodili v Eljzearjevi hiši ljubezen, bogoljubnost, mir in tako npravnostno življenje, da je bila hiša bolj samostanu podobna kaker grajščini. Sestra Deljfinina, redovnica Alazacija, je večkrat rekla, da sredi teh svetih zakonskih pobožniše in redniše živi, kaker v samostanu. In neki škof (Renaud de Porcelet) je svojo škofijsko hišo vredil po Eljzearjevem hišnem redu.

Ali pobožni grajščak svoje skerbi ni omejil le na svoj grad; raztegnil jo je na vse, ki so bili odvisni od njega. V frančiškanskem arhivu tamkajšnjega škofijskega mesta Apt so se ohranile na pergameni pisane postave, dane vsem Eljzearjevim podložnikom. Menda jih je spisal sveti grof lastnoročno. Slede če so:

§. 1. Noben moj podložnik se ne prederzni preklinjati v kakeršnikoli obliki; zakaj, kaker nam čast, ki jo Bogu izkazujemo, njegov blagoslov naklanja; prav tako kličejo krive prisege, kletev in gerde besede, ki jih govori peklenski jezik, nad nas jezo božjo in so nam v telesno in dušno pogubo.

§. 2. Po vsi moji zemlji hočem vpeljati češčenje svete Matere božje in dosledno hočem, da si jo vsi moji podložni izvolijo za svojo zaščitnico; zakaj bolje naših prošenj, ako česa potrebujemo od božjega vsmiljenja, ne moremo nasloviti, kaker na to vsemogočno kraljico. Da nas torej ona pod svoje zaščitništvo sprejeti blagovoli ter da bo pribežališče vsem grešnikom; zato naravnost prepovem, da bi kedo ob praznikih, ki jih je sveta cerkev v njeno službo posvetila, opravljal kako hlapčevsko delo, in hočem, da gredo vsi moji podložni k sv. maši in božji službi (officiju); sicer zapadejo kazni, katero jim bodo naložili moji, v ta namen postavljeni, služabniki.

§. 3. Naročam vrednikom, naj čujejo nad npravnim življenjem ljudi v mojih pokrajinah ter izženo nesramne osebe, zakaj ako ne more nič omadeževanega priti v nebeško kraljevstvo,

naj se tudi ne terpi nobeden nečistnik mej kristjani, odločenimi za večno slavo.

§. 4. Hočem, da se veliki cerkveni prazniki, kakeršni so velika noč, binkošti, vsi svetniki in božič praznujejo sè vso slovesnostjo. Ob teh praznikih naj opravijo vsi spoved, ali naj ne zamude vsaj ob dveh teh praznikov spovedi in obhajila; prav tako ob praznikih vnebovzetja svete Device, matere naše, in njenega oznanjenja, da bi nam bila vedno naklonjena, dokler smo na tem svetu, in da bi nam bila odvetnica ob uri naše smerti ter nam milost zadobi pri svojem Sinu.

§. 5. Izženem iz svojih pokrajin lenuhe in postopače, kateri nočejo delati, da bi se sè svojim zaslužkom preživili. In da bi razdelitev, ki jo napravim vsako leto, vbogim bila v prid in ne vzrok njih nemarnosti, vrednikom naravnost zapovem, di nimajo nič podeliti tistim, ki zanemarjajo delo, zanašajoč se na miloščino.

§. 6. Prepovem javne hiše za igre, kaker tudi shajališča, kjer se žali Bog.

§. 7. Hočem, da naj vsi žive v miru. Naj se torej vsi izogibljejo tožbá, pravn in krivic.

§. 8. In ke bi mej vami kak prepir nastal, je moja misel, naj ne mine dan, da se ni polegel. To je tudi evangelijski svet, da ne hodimo k počitku, da bi se poprej ne spravili.

§. 9. Naravnost zapovem, da naj ob praznikih in drugih dneh, ko se pridiguje, gredo vsi prebivavci poslušat božjo besedo, ker je to za dušo prava hrana. Ako bi se mej pridigo kak postopač ali nevernik na cesti našel, ga je v ječo zapreti ter kaker zanemarjavca svoje duše kaznovati.

§. 10. Nihče mojih podložnih naj ne škoduje bližnjemu ne na premoženju, ne na dobrem imenu, mariveč spoštujejo naj se mej seboj, kaker imajo to storiti kristjani, ki nosijo po sv. kerstu na sebi znamenje Jezusa Kristusa, in ko taki, ki so odločeni enkrat skupaj prebivati v srečni večnosti.«

Iz teh predpisov vidimo, da se je grof Eljzear imel za očeta svojih podložnih in je tudi po tem ravnal; saj je gotovo, da ima oče pravico in nalogo zahtevati, da storé njegovi otroci svojo dolžnost, in mora tudi kaznovati njih pregreške.

Eljzearjeva skerb pa se ni le na dušo raztezala, ampak tudi na telesne potrebe. Nikoli ni odpodil vbožca: njegova roka

in njegovo serce sta bila široko odperta vsem, ki so se mu v imenu Jezusovem približali. In sam je na skrivaj pozvedoval, ne potrebuje li kedo njegove pomoči, in večkrat je podelil bogato miloščino tem, ki je niti iskali niso. Ob neki slabi letini, ko je bila žitna zaloga že razdeljena, pa se je še približal neki potrební, Eljzear naroči ženski, ki je imela ključe h kašči, naj vgori njegovi prošnji. In ko je odgovorila, da je zaloge zmanjkalo, ji reče grof: »Pojdi in poglej, morebiti še kaj najdeš?« Iz pokorščine je služabnica šla v kaščo in našla žita še v veliki meri. (Acta Sanct., editio novissima; Saint Elz. pg. 549.) Ko je šlo za posvetničenje Eljzearja, je povedal ta čudež mož (Giraud Reybaud), ki ga je slišal iz ust služabnice same.

Prebivanje v Pvimišélju je bil čas miru in sreče v življenju naših svetih zakonskih. Ali ta doba ni trajala več ko tri leta. Smert očetova je Eljzearja poklicala v Italijo.

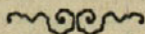
Ko njega ni bilo doma, je njegova soproga Deljfina v Ansui-zu vzderževala tisti red, ki je vladal v Pvimišeljju. Predvsem je domače pobožne vaje vodila sama. Vsako jutro je družino zbrala k daritvi sv. maše. Zvečer so hodili tudi vsi v kapelo molit.

Zelo je Deljfina mir priporočala. Prijatelji — je rekla — popustite in dajte v kaki reči bližnjemu veljati, če tudi nima prav; vzemite si za zgled Jezusa Kristusa, nedolžnega, ki je pa vendar dopustil, da so ga terpinčili.«

Pod spretnim vodstvom Deljfininim je družina dajala lep zgled čednosti. Večkrat so si posli kaj pritergali od svojih ust, da so mogli potrebnim podeliti. Nekatere krati so vsi soglasno se odrekli večerji in so se s kruhom in vodo zadovoljili, posnemajoč svojo gospodinjjo, ki se je tako postila ob petkih.

Ko ponižna učenka sv. Frančiška, je Deljfina svojim domačim prepovedala, dajati ji naslov grofinja. In večkrat so jo videli, kako je opravljala zelo nizka hišna dela.

Keder je videla deklet preobložene z drugimi deli, je sama pometala izbe, pomivala mizne posode itd. In vse to je delala s toliko zadovoljnostjo, kaker da bi ji bilo izročeno kako posebno in visoko opravilo na dvoru pri kraljici.

Henrik grof sambordski,

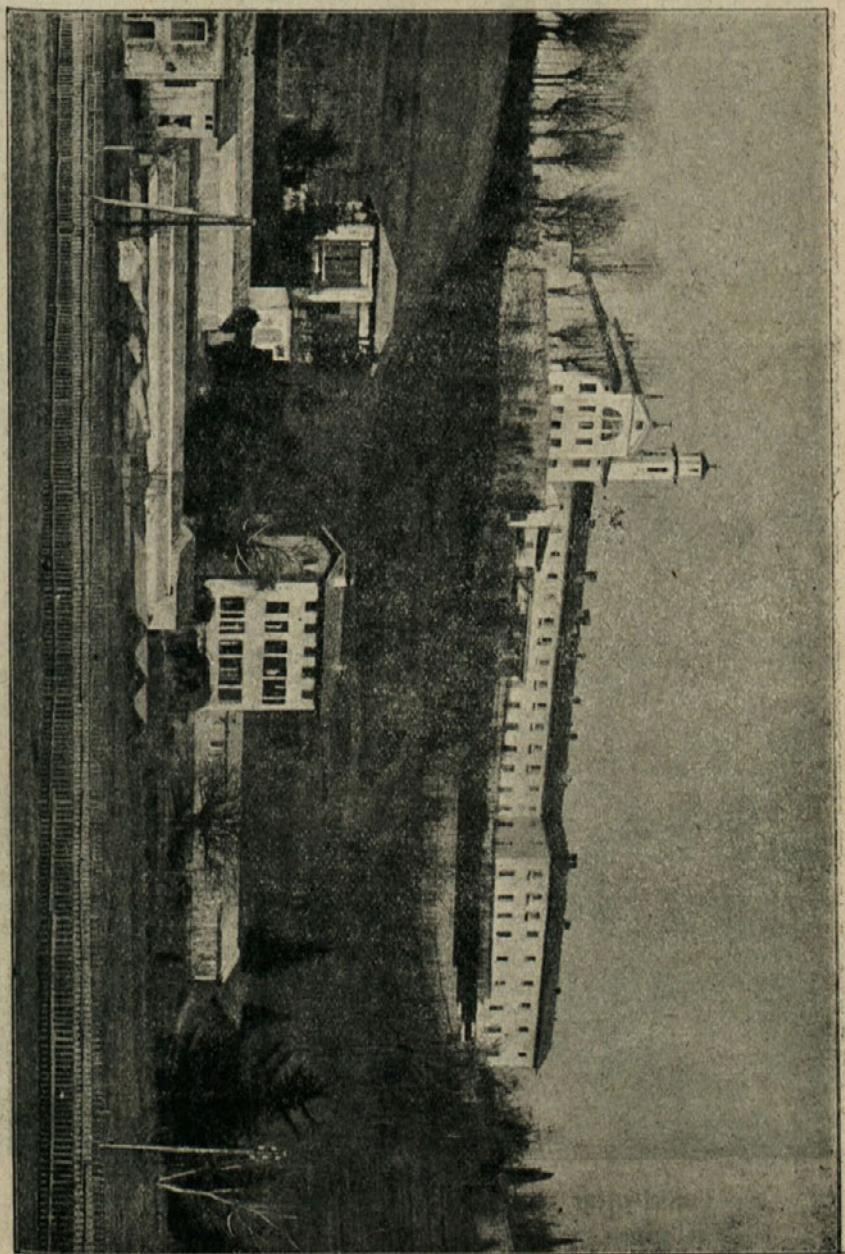
lep zgled gorečega katoliškega kristjana.
(P. V. K.)

Leta 1883, 3. septembra proti večeru, se je pomikal iz goriškega mesta gori na našo Kostanjevico žalostno slovesen pogrebni sprevod grofa Šambordskega, imenitnega moža, ki bi bil postavno imel biti, ko Henrik peti, kralj francoski.

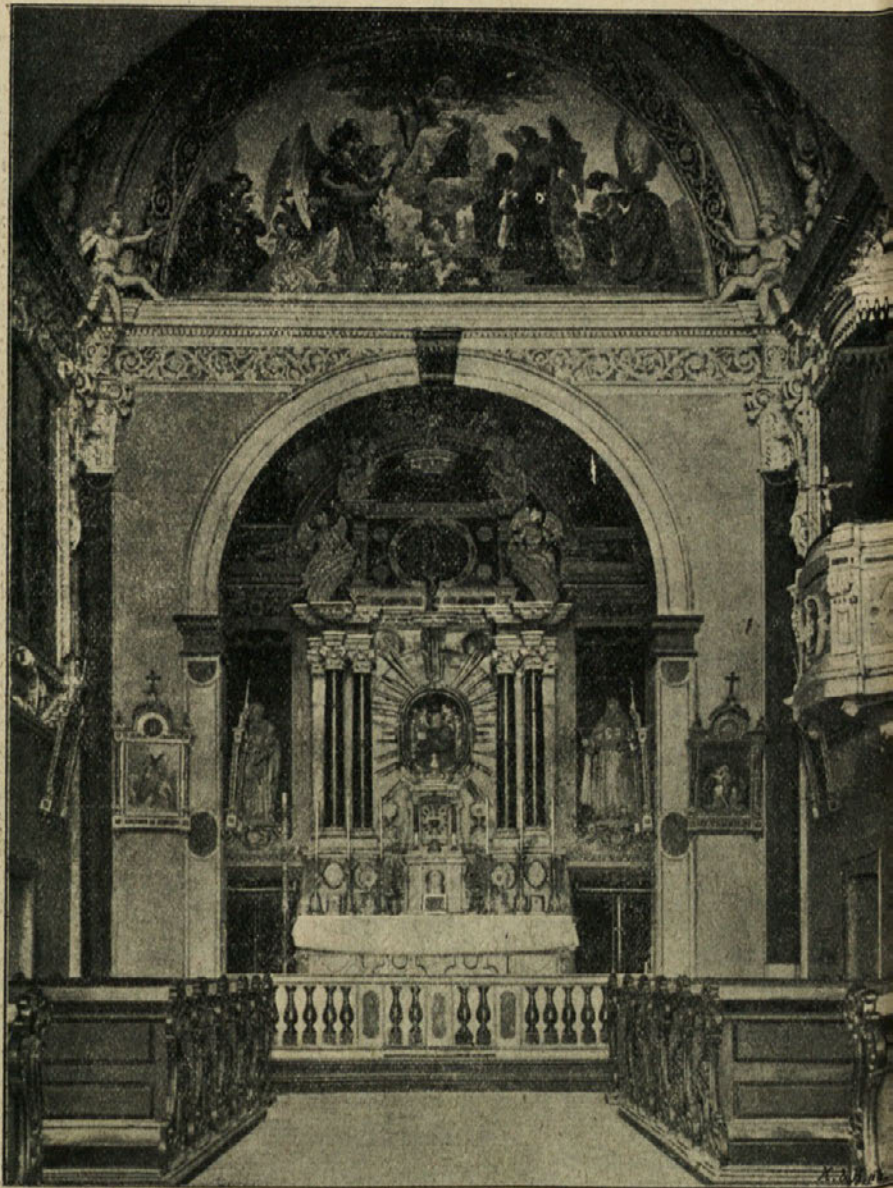
Popisovati ta pogreb pa ni tukaj naš namen, saj je bil popisani v »Cvetju« ob svojem času, v 10. in 11. zvezku četrtega letnika. Tudi ne mislimo razkladati političnih homatij, ki so ovtarale grofa Šambordskega, da ni prišel do svojih pravic. Njegov stari oče je bil kralj, Karelj X., pa je moral v pregnanstvo. Tudi pervorojeni sin Karla X., Ludvik, se je odpovedal prestolu. Otrok ni imel. Njegov mlajši brat, Karelj Ferdinand, pa je bil vmorjen, preden se mu je porodil sin. Ta -- postavni naslednik -- je bil torej, ko je zagledal luč sveta, sirota brez očeta, lahko rečemo tudi brez domovine. V resnici je preživel na tujem vse svoje življenje in na tujem počiva zdaj njegovo truplo v hladnem grobu. Vender na svetem mestu, naravnost pod velikem oltarjem naše prijazne samostanske cerkvice.* Tu v sredi mej svojimi dragimi sorodniki čaka vstajenja. In na velikem oltarju se vsaki dan, navadno ob osmi uri daruje sv. maša za njegovo dušo.

Njegova duša je sicer, kaker terdno upamo, ne potrebuje, potrebuje pa je lehkoda marisiketeri njegovih prednikov, ki niso živeli, kaker je on živel. Njegovo življenje je bilo pa tako, da more po vsi pravici služiti ko najlepši zgled resnično pobožnega, gorečega katoliškega kristjana. Nikaker se ne bi dalo opravičiti, ke ne bi ž njim natančniše seznanili naših bravcev. Seveda ga v vseh rečeh ne bodo mogli posnemati, ali vse bo spodbujal njegov zgled, da store, kar v svojem stanu in v svojih okoliščinah storiti morejo.

*) Tu dodamo dve podobi, ki ste bile namenjene za spis o „Naši Kostanjevici“ v 23. in 24. tečaju „Cvetja“ (1906 in 1907) pa ste izostali, ker se spis ni doveršil. Perva podoba kaže tedanjo zunanost cerkve in samostana, ki je tudi še zdaj taka; le hiš se je mej tem pod Kostanjevico več sezidalo. Na drugi vidimo notranost cerkve, zlasti veliki oltar; pod njim je francoska kraljevska grobnica, tja prestavljena po smerti grofa Šambordskega. Kaker je lahko poznati je fotografija narejena v velikonočnem času. Svetilnica se je za trenotek vmeknila spred tabernaklja, da se vidi podoba nad prezbiterijem in oltar brez zaderžka.

Cerkev in samostan na Kostańjevici.

Veliki oltar v cerkvi Matere Božje na Kostonjevi.

Pod prezbiterijem grobišče francoskega kralja Karla X., grofa Šambordskega in drugih sorodnikov.

I.

Vzemimo pred vsem rajnega izredno gorečnost v molitvi, čednost, ki jo lahko imenujemo nebeško lestvico, po kateri hodijo naše misli in želje pred prestol Najvišjega. Grof Šamborski, za kralja vzgojen, se ni čez mero poviševal, temuč je spoznal, da je nad nami vsemi Kralj vseh kraljev, pred čigar obličjem se moramo vsi klanjati in poniževati. To se godi v molitvi, ki ji je bil rajni grof iz serca vdan. Iz nje je zajemal moči v svojih velikih težavah.

Ko se je zjutraj vzbudil, mu je bila prva skerb misel na Boga, keterega je pozdravil sè znamenjem svetega križa. Vstavši se je umil in opravil; nato je sledila navadno precej dolga in posebno goreča jutranja molitev.

Da je svoje molitve lahko bolj zbrano opravljal, se je navadno vmeknil v svojo delavno izbo, kjer ga ni smel nihče motiti. Opravljal je znane molitve, kaker jih sploh dobri kristijani opravljajo, vender so se mu neketere še posebno priljubile, kaker: rožni venec, lavretanske litanije, »Magnifikat«, »Zdrava morska zvezda«, »Spomni se«, ter psaljma »Mizerere« in »Iz globočine«. Zvesto je opravljal tudi molitve v zadobljenje odpustkov, ter z veliko vnemo molil za verne duše v vicah.

Prav posebno je bil vdan češččenju Kristusovega terpljenja. In kaj ne bi bil? Saj je tudi on prejel obilen delež terpljenja na tem svetu. Iskal je torej pomoči in tolažbe pri Njem, ki se po vsi pravici imenuje »mož bolečin«. Svojo veliko gorečnost je kazal blagi knez zlasti v velikem tjednu. Tedaj je imel navado umekniti se vsem posvetnim opravkom ter živeti sam za se mej pokorili in molitvami. Cerkvenih obredov velikega tjedna se je s toliko vnemo vdeleževal, da kar nič ni izpustil all zamudil. Ni pa le radovedno gledal in poslušal, temuč sè vso dušo se je vtopil v čudovite skrivnosti tega najpomembjivejšega tjedna v cerkvenem letu.

Cerkveni obredi pa mu niso zadostovali; on je še pozno v noč opravljal svoje molitve terpljenju Gospodovemu na čast ter v tem času navadni post poostril in pokorila pomnožil. Zlasti je posvečeval Veliki petek, ko je z veliko pobožnostjo opravljal sv. križev pot, poklekovaje pred posameznimi postajami. Kako je s tem osramotil tisto mestno gospodo, ki se ji ne zdi vredno, ko pride v cerkev (ako sploh pride) pripogniti svoja

kolena pred živim Bogom, celo ob času povzdigovanja ne!

Svojo posebno pobožnost do Kristusovega terpljenja je blagi knez pokazal leta 1861, ko se je napotil v Sveto Deželo. Kako je tedaj gorelo njegovo serce pobožnosti in ljubezni polnega sočutja! Sam piše: »Hiteli smo že zgodaj v cerkev božjega groba, od keterega se je komaj mogoče odtergati. Ondi smo bili pričujoči pri sveti maši gospoda Trebükéta (Trebuquet) na kaljvarijskem aljarju, ki stoji na mestu, kjer je bil Gospod križan. Kake misli so nas tu napolnjevale! — kake molitve smo pošiljali k Bogu tu — na tem presvetem mestu! — Molitve za vse, kar je bilo drago našemu sercu«.

»20. oktobra, zjutraj ob 5. uri«, tako piše nadalje, »smo doživeli nepopisno tolažbo, da smo opravili našo pobožnost v kapeli svetega groba. Nato smo bili pri drugi sveti maši na Kaljvariji na istem mestu, kjer je sveta Devica ob vznožju križa pokoncu stala; za tem so čudovito ljubeznivo peli »Stabat mater«. Ni mi mogoče popisati serčnega ginjenja, s katerim nas je napolnila ta pesem bolečin, ondí na istem mestu, kjer je bilo Marijino materino serce prebodeno sè skrivnostnim mečem, ki ji ga je bil napovedal sveti starček Simeon«.

»Glasovi pevcev dečkov so bili tako genljivi, da smo bili vsi do solz ginjeni. To blaženo jutro mi bo na veke ostalo nepozabljivo, in sem Bogu iz globočine serca hvaležen, da mi je podelil to milost«.

In dalje beremo: »O, vi sveti kraji, ki vas skoro gotovo ne bom nikedar več videl, naj me spomin na vas nikoli več ne zapusti v vsem mojem življenju in naj mi bo blizu ob uri moje smerti. — Če te kedaj pozabim, Jeruzalem! bodi pozabljena moja desnica, in če se tebe ne bom spominjal, če ne bom postavil Jeruzalema na prvo mesto svojega veselja: naj obtiči moj jezik na mojem nebu.«

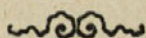
Na poti mej Getsemanijem in Golgoto je pobožni grof zbiral kamenčke, ki jih je dal pozneje vdlati v dragocene križe iz oljičnega lesa z verta Getsemani. Sprosil si je od patrijarha Jeruzalemskega, da je te križce obdaril s posebnimi odpustki. Teh svetinj je nekaj razdelil, druge pa razobesil doma po svoji kapeli in svojih sobanah. Eden izmej teh križcev se mu je prav posebno priljubil, tako da se ni mogel ločiti od njega. Umira je ga je še deržal v rokah zdihujoč: »O moj Jezus! ki si tako

strašno za me terpel, sprejmi milostno moje terpljenje, ki je rad za Te prenašam — ali daj mi poterpežljivost! moj Jezus, moj Bog, moje vse!« Pokazal je Križanega okoli stoječim ter rekel: »Glejte tu mojega vzvišenega, mojega edinega, mojega pravega Tolažnika.«

Če je bil prisiljen ta križ za malo časa iz rok dati, ga je poprej pritisnil na svoje serce in koliker hitro mogoče ga je zopet v roke vzel.

Najrajši bi ga bil seboj vzel v grob, ali to se mu ni zdelo spoštljivo; zapustil ga je torej svoji blagi ženi Mariji Tereziji, ki zdaj tudi počiva poleg njega pod našo cerkvijo.

(Dalje prih.)

Slovenski misijon na Nemškem.

Zadnji dan novembra in perve štiri dni decembra l. l. je imel frančiškan iz Ljubljane v župniji Sudervihu (Suderwich) na Vestfaljskem za slovenske delavce in njihove žene, ki jih je v tisti župniji vseh skupaj nad tristo, sveti misijon. Misijon v naših dneh ni kaka posebno nenavadna reč, da bi bilo treba o njem poročati. Tudi na Nemškem je bilo v zadnjem desetletju že več slovenskih misijonov. Pa ta je vender imel svojo posebnost. Nanj se je prav posebno pripravljalo, ali silno malo se je doseglo. Skozi štirinajst dni so prej obhajali svoj misijon Nemci, teden dni pa Poljaki z veliko vnemo. Njihov zgled bi bil moral vplivati na naše Slovence. Izdalo in razdelilo se je tudi deset dni pred misijonom 400 vabil na vse slovenske delavce v oni župniji z natančnim dnevnim redom*), oznanilo se je v cer-

*) Vabilo je bilo tako:

Dragi Slovenci! Ko ste zvedeli, da bodo v Vaši župniji Suderwich obhajali Nemci in Poljaki sv. misijon, ste izrazili željo, naj se v tem milostipolnem času svetega leta spomnimo tudi Vas. Želja se Vam je izpolnila. Vaš gospod župnik so Vam na ljubo posebej za Vas poklicali iz Ljubljane slovenskega misijonarja iz frančiškanskega reda, da bo vodil v župniji Suderwich pri Recklinghausen slovenski misijon. Ta pa Vas sedaj pristrčno prosi v imenu vseh dobrih rojakov in posebej še v imenu Vaših mater, da bi se tega sv. misijona v si brez izjeme vdeležili. Prihajajte vsaki dan misijona k pridigam, prejmite vredno sv. zakramente tudi tisti, ki ste že več let izostali, da bote zopet dobili notranji mir in pravo zadovoljnost.

Dragi rojaki! Sveto leto je! Zato Vam je dana prav posebna priložnost ravno v tem misijonu poskrbeti za najvažniše delo: Reši svojo dušo! Za večnost gre, v katero bomo morali prej ali slej stopiti vsi. Ne ozirajte se na

kvi, deloma so bili tudi ljudje osebno povabljeni. Pa vse ni nič izdalo. K prvi pridigi je prišlo okoli sedem ženskih in dvajset moških. K nadaljnim govorom je prihajalo približno večje število žen, možje se pa nad dvajset niso povzdignili ne pri pridigah, ne pri sv. obhajilu. Ženskih je pristopilo k sv. obhajilu nekaj nad štirideset. Naznanili so sv. misijon tudi trije slovenski časopisi, da bi po njih zvedeli zanj Slovenci tudi v družih bližnjih krajih in opravili adventno spoved. Prišli ste res od drugod dve Slovenki k sv. zakramentom in pridigi. — To je vse, kar moremo o tem misijonu sporočiti.

Treba je pa zdaj poiskati vzroke tolike verske zanikernosti naših ljudi na tujem in gledati, da najdemo pomočke proti temu žalostnemu stanju.

Pripomniti pa moramo prej, da niso vsi Slovenci na Westfaljskem tako slabi, kaker omenjeni. Mnogi so prav dobri in gotovo niso nikjer tamkaj v tako obilnem številu popolnoma opešali kaker v tej župniji. Zakaj ravno tukaj? Patri, ki so hodili na Nemško, zanje niso vedeli; ko so pa zvedeli, so ostajali tam lani in letošnje leto, misleči, da jih je malo, samo po en dan.

Drugi vzrok je pijančevanje. Letos so obhajali neko ženitnino, na kateri so púpivali celi dan in celo noč. Gostilničar, pri katerem so naročili nad dvesto litrov piva, obilno žganja in več litrov vina, se je silno čudil, kako je mogoče tako dolgo piti in toliko pijače použiti. Še sedaj tamošnji ljudje te požrešnosti ne morejo pozabiti. Verh tega pa pijejo čez mero vsako nedeljo,

govorjenje nasprotnikov, ne na hudobne ljudi, tudi ne na strasti, ampak slušajte glas vesti, milo prošnjo dobrih rojakov, srčno željo svoje skrbne matere, klic odrešenika Jezusa: «Kaj pomaga človeku, ako celi svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?»

Za spoved se razdelite tako: žene in dekleta opravite sv. spoved v ponedeljek in torek, možje in mladeniči pa v sredo in četrtek, na dan sv. Barbare, zaščitnice rudarjev. Povabite tudi rojake iz bližnjih krajev.

Molite od danes dalje do konca sv. misijona vsi za dober vspeh in božji blagoslov. Priporočite tudi Vašim nedolžnim otrokom, naj molijo v ta namen.

Možje in mladeniči! Če kateremu od Vas ne bi bilo mogoče opraviti sv. spovedi v dneh sv. misijona radi dela, zamenjajte delo («šiht»); ako tudi to ni mogoče, pridite k sv. spovedi že v soboto zvečer ali v nedeljo t. j. 29. ali 30. novembra, predno se bo misijon začel.

Nadalje se je dnevni red natanko določil in napovedal papežev blagoslov s popolnim odpustkom vsem, ki se vdeleže večine misijonskih pridig in prejmo sv. zakramente.

mного vsaki dan. Neka oseba mi je opomnila v nedeljo sledeče: »Jutri vaših ljudi ne bo mnogo prišlo, ker denes pijejo«. Oseba je právo zadela.

Nadaljni vzroki verske mlačnosti so: pomanjkanje slovenskih pridig, dobrega berila, zanemarjanje božje službe in molitve, opuščanje sv. zakramentov. Vsemu temu je pa krivo pomanjkanje stalnega slovenskega dušnega pastirja. Pa boste rekli: saj so tam nekateri nemški duhovniki, ki govorijo slovensko. Res je, da so nekateri n. pr. rektor Köster, ki za Slovence veliko stori, in poleg njega še nekateri gospodje, pa ti delajo le v s v o j i h župnijah, drugam pa ne morejo hoditi. Zato so mnogi, da, večina Slovencev, še vedno zapuščeni glede dušnega pastirja. Tudi je res, da hodijo naši patri vsako leto po dva, včasih še trije, na Nemško, pa je tako pastirstvo preveč pomanjkljivo in ima zato le malo vspeha. Pater ostane v onih krajih po dva, tri, štiri dni v eni župniji, hodi od hiše do hiše in vabi ljudi v cerkev, tu pridiguje in spoveduje določene dni, potem gre v drugo župnijo na enako delo, iz te čez dva, tri dni dalje, čez 35 ali 40 dni pa zgine za one Slovence za celo leto in naši ljudje so po večini župnij zopet prepuščeni samim sebi. Ni čuda, da pešajo. Če bi se pri nas Nemcem tako godilo, bi bili ti morda še slabejši, ko so naši Slovenci na Nemškem.

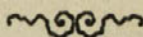
Naši Slovenci na Nemškem — približno okoli 8.000 odraslih — bi potrebovali svojega stalnega slovenskega duhovnika, ki bi bil vedno tamkaj, kakor je v Kajiri in Aleksandriji vedno eden. Samo par dni v letu enkrat imeti duhovnika, ne zadostuje. Seveda imajo nemških duhovnikov dovolj, dobrih in skerbnih duhovnikov, pa se ne morejo z njimi pogovoriti. Slovenščine več duhovnik bi jim bil potreben ne samo za sv. spoved in pridige, ampak v raznih priložnostih, posebno pa za čas ženitve, za društva, knjižnice itd.

Pa odkod in kako ga dobiti? Ako bi imela naša provincija več patrov, bi enega gotovo rada dala; pa jih nima. In ta bi stanoval v samostanu, od tam bi Slovence obiskaval po trikrat ali štirikrat na leto; oni bi tudi vedeli za vsako potrebo, kam se obrniti. Še boljši bi bil svetni duhovnik, ki bi ga dala v ta namen ena slovenskih škofij, ali za nekaj let ena, nadalje druga itd. Največ Slovencev je tam iz lavantinske škofije, mnogo jih je iz ljubljanske, pa tudi iz teržaške jih je nekaj in iz goriške nad-

škofije. Ta duhovnik bi imel ali svoje zasebno stanovanje ali še boljše v župniščih. In vzdrževanje? Naši delavci plačujejo vsi tudi gotov znesek za cerkev pri svojih davkih. Pravijo, da plačujejo okoli pet mark ali še nekaj več cerkvenega davka. Če morajo torej davek plačevati, je dolžnost onih, ki te davke pobirajo, skrbeti primerno za njih dušne potrebe. Brez vladne oblasti seveda to ne bi šlo. Zato bi se bilo treba dogovoriti z njo.

Dalo bi se pa sčasoma pomagati tudi tako: Naši tamkajšni Slovenci imajo neketere dobre in nadarjene dečke, ki bi se pridno učili. Če bi prejel kak zavod dva ali tri dečke v brezplačno oskerbo in bi jih izšolal za duhovnike na Nemškem, bi storil s tem lepo delo za vero in domovino. — Če bi se pa zanašali, da se bodo nemški duhovniki slovensko naučili, da bo potrebi zadoščeno, potem bi se moralo upati, da se jih nauči najmanj 40, in ti bi morali ostati vedno na svojih mestih ko kaplani ali župniki, kar se pa gotovo ne bo zgodilo.

S tem sem povedal nekaj misli, ki jih že dolgo nosim sè sabo in sem jih že tu in tam tudi povedal, pa brez vspeha. To lažil pa se bom, da sem imel dober namen: koristiti Sloven-
cem na tujem. P. S. Z.

Poročilo mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška.

Tri verste skupščin III. reda sv. Frančiška lahko razločujemo: 1. materine skupščine, 2. podružnice kanonično ustanovljene z lastnim ravnateljem in 3. podružnice, ki niso kanonično ustanovljene, so sicer organizirane, imajo svoje predstojništvo, a nimajo samostojnega ravnatelja.

I. Materina skupščina je tam, kjer je samostan prvega ali pa regularnega (m o š k e g a) tretjega reda. Razun udov 3. reda bivajočih v istem okraju, spadajo h tej materini skupščini še tudi tretjeredniki v okolici, dokler se tam samostojne skupščine kanonično ne vstanovijo. Materino skupščino vodi samostanski predstojnik (gvardijan, superior), ali pa od provincijalnega kapiteljna postavljen ravnatelj (Praeses, Direktor 3. Ordinis).

II. Podružnica kanonično vstanovljena z lastnim ravnateljem. Take skupščine se ustanovijo tam, kjer ni samostanov I. reda (franč., kapucinov, minoritov) ali pa regularnega (moškega) 3. reda. Da se taka skupščina ustanovi, je potrebno pooblastilo (facultas) redovnega generala, oziroma provincijala, in pa dovoljenje (licentia) dotičnega ordinarijata. Župnik dotične župnije postane samostojen ravnatelj 3. reda in ima celo duhovno vodstvo tretjeredne skupščine v svojih rokah. Predstojnikom 1. in regularnega 3. reda pa ostane pravica vizitacije, nadzorovanja. Vodilo 3. reda namreč zahteva (III. poglavje § 3.): »Nadzorniki naj se volijo iz prvega ali pa iz tretjega regularnega reda sv. Frančiška«.

III. Podružnica, če je tudi organizirana, a še ni kanonično ustanovljena. V tem slučaju spada duhovno vodstvo te skupščine predstojniku tistega samostana, od katerega je bila skupščina vpeljana, ali pa vizitatorju (nadzorniku) iz dotičnega samostana. Dušnemu pastirju pa se naj oskerbijo potrebna pooblastila, da sme nove ude v 3. red sprejemati, da zamorejo novinci po prestanem letu poskušnje pri njem obljube opraviti, da sme očitno deliti vesoljno odvezo in sv. papežev blagoslov. Imena novosprejetih pa mora od časa do časa, vsaj enkrat v letu, v dotični samostan pošiljati.

Ta - le razdelitev redovnih skupščin je posneta po knjigi: »P. Franz Ser. Tischler O. M. Cap., Handbuch zur Leitung des Dritten Ordens des hl. Franziskus, samt 150 Predigtsskizzen. Sechste Auflage. Bregenz am Bodensee. (pag. 67—69).

Mariborska materina skupščina se je pričela leta 1864. Dne 1. majnika 1864 so se frančiškani v Mariboru naselili. Dne 12. junija 1864 je bil prvi sprejem v 3. red. Prvi ravnatelj 3. reda je bil P. Gelazij Rojko. — Do dne 31. decembra 1913 je bilo v Mariboru vpisanih (s podružnicami vred) 17,094 udov 3. reda. Od teh je 2802 že umerlo, najberž še več, pa niso bili naznanjeni, 420 je takih, ki so ali sami izstopili, ali pa so bili izključeni, največ za to, ker niso prišli delat obljub, čeravno se je nato pri mesečnih shodih opominjalo. — Tri mariborske župnije tvorijo eno tretjeredno skupščino — materino skupščino, ki je bila dne 22. marcija 1908 organizirana in šteje sedaj okoli 1000 udov. — V baziliki — frančiškanski cerkvi je vsaki mesec redovni shod, ob polu treh popoldne v slovenskem

jeziku, ob šestih zvečer pa v nemškem jeziku. — Razun mesečnih shodov je imelo predstojništvo od časa do časa svoje seje. — Slovesen sprejem novih udov in obljub je bil leta 1913 trikrat: 1. januarija, 19. marcija, in 29. junija. — Od 22. februarja zvečer do 26. februarja dopoldne so bile za ude 3. reda sv. duhovne vaje. Bilo je 8 nemških premišljevanj, katera je imel preč. p. Albin Fetzl, kapucin in ravnatelj 3. reda v Lipnici, in 8 slovenskih, katera je imel preč. p. Salvator Zobec, takrat samostanski predstojnik in ravnatelj 3. reda na Brezju.

V preteklem letu se je organizacija na novo uvedla le v eni župniji t. j. v Črešnjevcu, dne 27. IV. 1913 se sledečim predstojništvom:

Za moško skupščino:

Ravnatelj: Alojzij Zámuda, župnik.

Predstojnik: Matevž Kotnik, posestnik, Brezje h. št. 56.

Namestnik: Pavel Rozman, posestnik, Stari log h. št. 70.

Svetovavec: Štefan Robar, kočljár, Ternovec, h. št. 78.

Za žensko skupščino:

Ravnatelj: Alojzij Zámuda, župnik.

Predstojnica: Marija Škobl, šivilja, Črešnjevec, h. št. 51.

Namestnica: Filumena Lončarič, kmetica, Črešnjevec, h. št. 20.

Svetovavke: 1. Filumena Lončarič za občino Črešnjevec: Črešnjevec, Lokanja ves, Leskovec, Stari log tostran železnice. — 2. Frančiška Soršak, samska, Verhloga h. št. 13 za občino Verhloga: Verhloga, Ternovec, Brezje, Stari log onostran železnice. — 3. Neža Kralj, posestnica, Pretrež h. št. 38 občino Pretrež: Pretrež, Farovec, Jeršóvec, Drumlažno.

Ravnatelj mariborske skupščine je kot vizitator imel še zunaj Maribora 30 shodov in sicer: 1. Kamnica, dne 12. I. (prvič v tem letu). — 2. Fram, dne 16. II. (prvič v tem letu). — 3. Ruše, dne 9. III. — 4. Kamnica, dne 24. III. (drugič v tem letu). — 5. Slivnica, dne 25. III. (prvič v tem letu). — 6. Jarenina, dne 30. III. — 7. Vuzenica, dne 6. IV. — 8. Puščava, dne 20. IV. — 9. Črešnjevec, dne 27. IV. — 10. Svečina, dne 4. V. — 11. Središče, dne 11. V. — 12. Sv. Miklavž pri Ormožu, dne 12. V. — 13. Sv. Ilj v Slov. gor. dne 18. V. — 14. Slivnica, dne 22. V. (drugič v tem letu). — 15. Ribnica, dne 1. VI. — 16. Studenice, dne 8. VI. — 17. Sv. Ožbalt, dne 22. VI. — 18. Sv. Križ nad

Mariborom, dne 6. VII. — 19. Velikanedelja, dne 12. X. — 20. Hoče, dne 19. X. — 21. Spodnja Sv. Kongota, dne 26. X. — 22. Svetinje dne 1. XI. Kanonična vstanovitev. — 23. Svetinje dne 2. XI. mesečni shod. — 24. Ormož, 16. XI. — 25. Laporje, dne 23. XI. — 26 Sv. Venčesl, dne 26. XI. — 27. Fram, dne 30. XI. (drugič v tem letu). — 28. Lembah, dne 4. XII. — 29. Zgornja Sv. Kongota, dne 14. XII. — 30. Sv. Martin pri Vurbergu, dne 17. XII.

Izostala je vizitacija v tem letu v sledečih župnijah: 1. Sv. Barbara pri Vurbergu. 2. Sv. Marijeta ob Pesnici. 3. Sv. Peter pri Mariboru. 4. Sv. Lovrenc na Dravskem polju. 5. Sv. Janž na Dravskem polju. 6. Cerkovce. 7. Majšberg. 8. Makole. 9. Slovenska Bistrica. 10. Tinje. 11. Remšnik. 12. Sv. Jakob v Slov. goricah. 13. Terbonje.

Podružnice kanonično ustanovljene so do sedaj v sledečih župnijah, ki spadajo v Maribor: 1. Studenice dne 8. V. 1910. — 2. Makole, dne 20. X. 1912. — 3. Ljutomer, dne 3. XI. 1912. — 4. Selnica ob Dravi, dne 10. XI. 1912. — 5. Slovenska Bistrica, dne 17. XI. 1912. — 6. Tinje, dne 24. XI. 1912. — 7. Sv. Ilj v Slov. goricah, dne 22. XII. 1912. — 8. Fram, dne 16. II. 1913. — 9. Slivnica, dne 25. III. 1913. — 10. Jarenina, dne 30. III. 1913. — 11. Vuzenica, dne 6. IV. 1913. — 12. Sv. Marija v Puščavi, dne 20. IV. 1913. — 13. Črešnjevec, dne 27. IV. 1913. — 14. Svečina, dne 4. V. 1913. — 15. Sv. Miklavž pri Ormožu, dne 12. V. 1913. — 16. Ribnica, dne 1. VI. 1913. — 17. Sv. Križ nad Mariborom, dne 6. VII. 1913. — 18. Velikanedelja, dne 12. X. 1913. — 19. Svetinje, dne 1. XI. 1913. — 20. Laporje, dne 23. XI. 1913. —

Podružnice, ki še niso kanonično ustanovljene, s pooblaščenim dušnim pastirjem so do sedaj organizirane: 1. Remšnik, dne 23. V. 1909. — 2. Sv. Ožbalt ob Dravi, dne 8. VII. 1909. — 3. Sv. Lovrenc na Dravskem polju, dne 23. I. 1910. — 4. Kamnica, dne 28. III. 1910. — 5. Sv. Marijeta ob Pesnici, dne 10. IV. 1910. — 6. Sv. Martin pri Vurbergu, dne 1. V. 1910. — 7. Majšberg, dne 19. VI. 1910. — 8. Sv. Peter pri Mariboru, dne 31. VIII. 1910. — 9. Sv. Barbara pri Vurbergu, dne 9. X. 1910. — 10. Sv. Janž na Dravskem polju, dne 20. VIII. 1911. — 11. Cirkovce, dne 19. XI. 1911. — 12. Sv. Venčesl, dne 26. XI. 1911. —

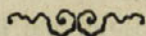
Podružnice, ki se na organizacijo in kanonično ustanovitev pripravljajo, so v sledečih župnijah: 1. Središče, 2. Ormož, 3. Hoče, 4. Lembah, 5. Ruše, 6. Zg. Sv. Kongota, 7. Sv. Jakob v Slov. gor. — 8. Sp. Sv. Kungota, 9. Terbonje. — Vse te župnije že imajo svoj zapisnik udov 3. reda, in razun ene tudi pooblaščenega dušnega pastirja. Najbolj zaderžuje organizacijo in kanonično ustanovitev premajhno število moških tretjerednikov. Stari izmirajo, novi pa ne pristopajo. Pa je vendar bil prvi ud 3. reda, od sv. Frančiška samega sprejet kerščanski mož, zveličani Lukezij, katerega praznik obhajamo dne 28. aprila.

Odsek sv. Elizabete (Glej Cvetje 1913., stran 341—344.) Vodstvo 3. reda se s hvaležnostjo ozira na preteklo drugo leto delovanja odseka sv. Elizabete. Z neumorno ljubeznijo so se člani trudili in zopet oskerbeli revnim otrokom oblačilo in obujalo, da jim je bilo mogoče, obiskovati službo božjo.

Obdarovanih je bilo od 1. januarija 1913 do 1. januarija 1914 v celem 169 otrok z 272 raznimi oblačili. Razven prispevkov v blagu in oblekah, je bilo odseku naklonjenih 152 K 12 v, kar se je vse vporabilo za nabavo blaga in plačevanje izdelkov.

Naj dobri Bog poverne vsem, ki so količkaj prispevali temu plemenitemu podjetju. Prepričani smo, da se bo blagoslov Zveličarjev razlil v najobilnejši meri nad vse, ki se dobrotnega serca spominjajo njegovih zapuščenih ljubljencev, ubogih otrok.

P. F. B. P.

Naznanilo vizitacij tretjerednih skupščin, ki spadajo pod ljubljansko, za leto 1914.

Tretjeredniške skupščine, katerih voditelji so se oglasili za letno vizitacijo v ljubljanskem samostanu, je ali že obiskal ali bo obiskal p. vizitator v letošnjem letu naslednje dni:

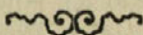
Meseca prosinca dne 25. Šent-Jurij pri Šmariji. — Meseca svečana dne 10. Polšnik nad Litijo; 15. Ribnico; 22. Kranj. — Mesesa sušca: dne 1. Postojno, (popoldne); 30. Polhov gradec. — Meseca mal. travna dne 19. Dobrovo pri Ljubljani; 26. Stari

terg pri Ložu. — Meseca vel. travna dne 3. Šmartno pri Litiji; 17. Cirknico na Notranjskem. — Rožnika dne 1. Studeno; 7. Idrijo; 10. Černi verh nad Idrijo; 21. Verhniko; 28. Šentvid nad Ljubljano. — Malega serpana (julija) dne 5. Žalino; 19. Ig; 26. Ježico. — Vel. serpana dne 16. Dolenjo vas pri Ribnici; 23. Slavino; 30. Dobropolje pri Vel. Lašičah. — Kimovca dne 6. Sv. Trojico nad Cirknico; 20. Hotederšico. — Vinotoka dne 23. Nandanje selo. — Listopada dne 13. Podlipo; 22. Štango. — Grudna dne 13. Vipavo.

Za Ternovo pri Ilirski Bistrici dan še ni določen. V Zatičini bo vizitacija še le l. 1915, ker se je izveršila zadnje dni decembra. — Selca, Zali Log, Javorje nad Škofjo Loko bodo najberže prevzeli patri kapucini v Škofji Loki. — Z Gore pri Soderžici, od Svetega Gregorija, iz Loškega potoka, z Vač, iz Horjulja in iz Šmarija pod Ljubljano se pa gospodje voditelji dosedaj še niso oglasili za letno vizitacijo.

Na dan vizitacije so dolžni zbrati se vsi udje tretjega reda. Za letos naj prineso povsod sè saboj izkaz vpisa v III. red (knjižico ali podobico, kar so dobili, ko so bili sprejeti), ker je treba zapisnike pregledati, prestopile ude zaznamovati itd. Naj gospodje voditelji tretjerednike blagovoljno opozorijo. Tretjeredniki naj vsi za dan vizitacije prejmejo sv. zakramente, ker se podeli vesoljna odveza in dobijo popolni odpustek.

Za ljubljansko skupščino je določena vizitacija: 19, 22, 25. sušca, 5, 13. malega travna, 10, 21, 24. majnika. Te dni je tudi volitev predstojništva za novo dobo treh let. P. S. Z.

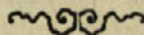
Vizitacije, ki so se iz ljubljanske skupščine zveršile lansko leto.

Lani so se zveršile vizitacije v Cirknici, Vipavi, Polhovem gradu, Nandanjem selu, Ternovem pri Ilirski Bistrici in v Zatičini. Verh tega tudi po glavnih skupščinah v Nazaretu, pri Sv. Trojici na Štajerskem in v Novem mestu. V Štangi nad Litijo je bila novembra meseca vstanovljena nova skupščina. V Cirknici so ob priliki vizitacije obhajali tridnevnic; namenjena je bila tretjerednikom, ki so se je večinoma prav pridno vdeleževali.

K temu naj pristavimo nekaj splošnih opazek.

Glede zapisnikov je omeniti, da je v neketerih skupščinah več ali manj udov, pri katerih niso obljube zapisane. Temu je krivo, ker so se udje, ki so tam vpisani, drugam preselili in drugod delali obljube, pa tega niso naznanili. Neketeri so naredili obljube v svoji skupščini, pa v takem času, da se takrat niso vtegnile zapisati, pozneje se je pa pozabilo na to. Neketeri drugi pa sploh niso prišli obljub delat. Kako se bo to vredilo, se bodo dogovorili in določili gg. voditelji pri skupnem sestanku. Sploh pa je treba reči, da so dosedaj obiskane skupščine prav dobre, večina zapisnikov popolnoma v redu, shodi se redno veršijo, sv. zakramenti redno prejemajo. Tu in tam je kak član, ki ne izpolnjuje prevzetih dolžnosti; ti se bodo morali popboljšati ali pa iz tretjega reda odsloviti.

»Cvetje« v neketerih skupščinah premalo bero. V tem bo treba kaj več storiti. P. S. Z.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine g o r i š k e: Amalija (Elizabeta) Beltram v Mirnem, ki je živela v III. redu 31 let, Marija (Elizabeta) Gorjup iz Avč, Marija (Serafina) Anžin iz Ljubljane, ki je bila v redu 33 let, Anježa Kalčič iz Šempetra pri Gorici, Antonija (Helena) Bevčar iz Ročinja, Katarina Stergar, tudi iz Ročinja, Ana Štanta iz Podgore, Katarina (Angela) De Fiori iz Gorice, Marija (Elizabeta) Murovec v Gorici, Jedrut (Elizabeta) Troha iz Pečine, Terezija Vodopivec iz Kamnja, Marija Rudež iz Kobilje glave, Terezija Groser iz Mirnega.

Dalje se priporoča tretjerednik L. Č., ki terpi na hudem glavobolu in dušnem nemiru, za ozdravljenje dušno in telesno: priporočajo se tudi še neketeri drugi v svojih dušnih in telesnih potrebah, nam so se njih imena zgubila, Bogu pa so znana in naj vsliši njih prošnje!

Dalje se priporočajo v molitev: bolne tretjerednice iz karnalske fare; neki tretjerednik in neka tretjerednica za zdravje.

